

De Ster

LENTEFEEST

Ook President en Zr. Zappey genieten
van de Hollandse Bollenvelden.

15 Juni 1949

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

49e JAARGANG • No. 6

INHOUD :

	Blz.
Het bloed der Heiligen is het zaad van de Kerk, door Alma Sonne	163
President en Zr. Alma Sonne bezochten Nederland	166
Indien iemand van U wijsheid ontbreekt	174
De Geschiedenis van onze Zendingen 1 en 2	176
Lentefeest	178
Vaarwel... tot Weerziens! door Tine C. Hartman-Spaans	179
Jeugdwerk	181
Wij geloven, door T. Edgar Lyon	182
Gebeurtenissen in de Zending	188

Redacteur: CORNELIUS ZAPPEY.

Assistente: TINE PLAIZIER

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

„Het bloed der Heiligen is het zaad van de Kerk”

door President Alma Sonne
van de Europese Zending.

✱

Onderstaande toespraak werd door President Sonne gegeven gedurende de namiddagvergadering van de te Antwerpen, België, gehouden districtsconferentie op 29 Mei j.l. De woorden van President Sonne werden bij deze gelegenheid vertaald door Oud. A. D. Jongkees.

✱

Mijn geliefde, broeders, zusters en vrienden. Ik ben zeer dankbaar voor de muziek, die door het koor ten gehore is gebracht, en in het bijzonder voor het laatste nummer. De meeste liederen, die door ons koor ten gehore worden gebracht, zijn gebeden tot God. Ik hoop, dat de Heiligen der Laatste Dagen zich dit wel zullen herinneren als het koor zingt. Muziek en zang maken deel uit van de aanbidding. Ik gevoel mij altijd zeer dicht bij mijn Vader in de Hemel wanneer wij zingen. Daarom is het koor een van de belangrijkste organisaties van de Kerk. Koorzang werd al spoedig als een der plich-

ten van de Kerk ingesteld, en in deze tijd is de Kerk beroemd om haar goede koorzang en muziek. Over de gehele wereld luistert men naar de koorzang, op Zondagmorgen vanuit de Tabernakel in Salt Lake City uitgezonden. Hun gezang is een geestelijke boodschap voor zowel mannen als vrouwen.

Het Mormonisme is een praktische godsdienst. Het doel van de Kerk is mannen en vrouwen te leren hoe zij moeten leven. Wij moeten allen leren hoe te leven. Wat schort er aan de wereld vandaag? De mannen en vrouwen in deze wereld hebben nog niet geleerd met elkaar in liefde

te leven. De grote Evangelieboodschap van Christus is liefde; Jezus leerde ons elkander lief te hebben. Hij leerde ons onze Vader in de Hemel lief te hebben. Het Evangelie van Christus verwacht van ons, dat wij leren onze vijanden lief te hebben. In het Evangelie van Christus is geen plaats voor haat. Haat is het zaad van oorlog en bloedvergieten. Haat vernietigt naties, volken en tehuizen, en maakt vrienden tot vijanden. Ik hoop, dat de wereld eenmaal zal leren lief te hebben. Ik hoop, dat de wereld de liefde zal aanvaarden, die door Christus en Zijn apostelen werd verkondigd. Het is nodig dat wij elkaar begrijpen. In alle mensen leeft iets goeds. Van U en mij wordt verwacht, dat wij dat goede ontdekken. Indien wij dat goede niet ontdekken, kunnen wij de mensen niet liefhebben. Zozeer heeft Jezus de wereld liefgehad, dat Hij Zijn leven voor Zijn medemensen gegeven heeft. De Profeten hebben hun leven voor hun medemensen gegeven. Vanaf den beginne kwamen de profeten met die belangrijke boodschap. Nooit vertelde enig profeet, dat de mensen elkander moesten haten. Vanaf het begin was hun boodschap er een van liefde. Jezus zeide, dat het fundament van Zijn Evangelie liefde was. Ik sta hier om U te vertellen, mijn broeders, zusters en vrienden, dat het herstelde Evangelie het Evangelie van liefde is. De jonge mannen en vrouwen, die onder U komen als zendelingen van deze Kerk, komen tot U met een boodschap van liefde, en zij zijn hier omdat zij hun medemensen liefhebben. Daarom waardeer ik het zozeer om lidmaat van deze Kerk te zijn.

De eerste getuigenis, die ik ooit in mijn leven hoorde, werd mij door mijn grootmoeder gegeven. Zij werd in Denemarken tot de Kerk bekeerd. Zij kwam naar Amerika met een diepe overtuiging in haar ziel. Zij wist absoluut zeker, dat Joseph Smith een Profeet van God was. Hoewel ik jong was, herinner ik mij heel duidelijk, dat zij tot mij zeide: „Ik heb het Boek van Mormon gelezen; ik heb het gelezen met een gebedsvol hart en nu wil ik U zeggen, mijn jongen, dat dit boek een openbaring van God is.” Ik weet, dat mijn grootmoeder volkomen oprecht was, toen zij dit zeide. Zeker wilde zij mij, kleine jongen, niet bedriegen. Zij heeft haar oprechtheid bewezen. Zij is te voet over de grote vlakten getrokken, van Council Bluffs, Nebraska, tot Cache Valley, Utah, en gedurende het eerste jaar in de valleien van het Rotsgebergte leefde zij met haar gezin in een in het gebergte uitgegraven holwoning. Waarom deed zij dat? Waarom verliet zij haar huis in Nebraska? Omdat zij absoluut zeker wist, dat het Mormonisme waar was. Zij voedde haar gezin op, en hoewel zij zeer arm was, zond zij toch haar zonen op zending. Een volbracht een zending van twee jaar in de Zuidelijke Staten, de andere twee jaar in Denemarken, waar hij ernstig ziek werd. Hij keerde naar huis terug en stierf daar, toen hij slechts 24 jaar oud was. Hij gaf zijn leven voor het Evangelie.

Door de Profeten van ouds is gezegd, dat het bloed der heiligen het zaad van de Kerk is, en dat het bloed der heiligen is gestort voor hun getuigenis. En zoals het Boek van Mormon het

zo eenvoudig zegt in een grote profetie: „Het bloed der heiligen zal van de grond roepen tegen valse aanbidding.” Zo het bloed der heiligen van de grond roept, laat het bloed van Joseph Smith dan deze profetie bevestigen. Laat het bloed van Hyrum Smith, zijn broeder, de Patriarch, spreken. Laat het bloed van de dozzijnen heiligen, die hun getuigenis aan de wereld gaven en er voor stierven, spreken. De Ouderlingen der Kerk zijn door boosaardige benden ter dood gebracht, doch zij waren er op voorbereid. Herinnert gij U de woorden van Jezus Christus: „Welke van de Profeten hebben Uwe vaders niet ter dood gebracht?” Is het dan te verwonderen, dat Joseph Smith zijn getuigenis met zijn bloed bezegelde? Deden de apostelen en profeten van ouds ook niet zo? Werd Jezus Christus niet ter dood gebracht door boosdoeners? Werd Paulus, Petrus, Jacobus en alle andere Godsmannen niet ter dood gebracht? Waarom werden zij gedood? Omdat zij de wereld het Evangelie van Jezus Christus brachten. Waarom werd Stefanus gedood? Omdat hij de moed bezat zijn getuigenis aan de wereld te geven.

Ik zeg U, dat de waarheid dikwijls duur betaald wordt. Ik sta hier om U te zeggen, dat de autoriteiten der Kerk mannen van God zijn. Elk van deze mannen ken ik. Ik heb zeer nauw met hen samengewerkt. Ik heb met hen samen in de raad gezeten. Ik heb hun werkzaamheden onder het volk gadeslagen. Ik heb hen hun getuigenis horen geven, en ik zeg U, zij zijn mannen van God. Zij zijn de wijste mannen van deze tijd. Waarom zijn zij

wijs? Omdat zij begiftigd zijn door de Heilige Geest. Een van mijn vroegste herinneringen uit mijn kindertijd was de dood van President John Taylor. Ik herinner mij, dat de leden der Kerk vele dagen lang in rouw waren, want deze dappere dienstknecht des Heren was zeer bemind. Zijn gehele leven werd hij door zijn vijanden vervolgd en verdreven. Ik herinner me zijn opvolger. Ik spreek nu over President Wilford Woodruff. Toen ik een jongen was, hoorde ik zijn getuigenis in de Logan Tabernakel. Hij was toen zeer oud en grijs. Ik herinner mij, dat hij op deze wijze zijn handen ophief voor een grote menigte, en toen zeide hij dit: „Ik kende Joseph Smith, de Profeet, persoonlijk. Ik ben samen met hem in het zendingsveld geweest en aan zijn zijde heb ik het Evangelie gepredikt. Ik heb hem profetieën horen uiten — en ik heb gezien, dat die profetieën in vervulling gingen en ik weet, dat hij een Profeet van God was.”

Ik herinner mij ook President Lorenzo Snow. Hij was 86 jaar oud, toen hij President van de Kerk werd. Hij was oud en zwak, doch hij was een groot leider van het volk. Hij was het, die de Kerk uit financiële moeilijkheden redde. Het gouvernement had op willekeurige wijze beslag gelegd op de bezittingen der Kerk en Lorenzo Snow ging met dit ernstige probleem tot God. Daarna predikte hij de mensen, dat zij de wetten des Heren moesten onderhouden en hun tienden en vastengaven betalen. Voor hij stierf — na een driejarig dienstbetoon — was de Kerk gered uit haar financiële moeilijkheden; en vandaag is zij de welvarendste

(Vervolg op blz. 173)

President en Zr. Alma Sonne

van de Europese Zending

BEZOCHTEN NEDERLAND.

*Pres. Sonne spreekt,
vertaald door Oud. A. D. Jongkees.*

29 Mei 1949, dag van diepe, innige vreugde, waarnaar reeds lang tevoren was uitgezien.

Waarom? Omdat op deze dag de zangkoren van Rotterdam Noord en Zuid wederom de lange tocht naar het vriendelijke Vlaanderen zouden ondernemen. De eerste keer, ongeveer een jaar geleden, bezocht het toen nog niet gesplitste Rottterdamse zangkoor de jonge Antwerpse gemeente met het speciale doel bekendheid te geven aan het bestaan der Kerk in dit deel van België. Met evenveel, nee, met groter vreugde werd deze tweede tocht naar Antwerpen ondernomen, want nu zagen niet alleen de leden van het Antwerpse district met verwachtingsvolle harten uit naar deze conferentie. Ook de leden van de beide zang-

koren dachten met blijdschap aan wat komen ging.

Deze tweede conferentie van het Antwerpse district zou het begin vormen van een reeks speciale openbare diensten, waarin President en Zr. Alma Sonne van de Europese Zending aanwezig zouden zijn. Op deze conferentie zouden beiden voor de eerste maal het woord richten tot de Nederlands sprekende leden der Kerk in België. Dit was oorzaak, dat allen met blijde verwachting uitzagen naar deze dag, want niemand, die zich niet bewust was van het grote voorrecht, dat ons ten deel zou vallen om te mogen luisteren naar Gods dienstknecht. En vooral stemde het ons tot grote vreugde, dat het mogelijk was deze grote conferentie te beleggen in een land, waar tot voor kort alle niet Katholieken zoveel mogelijk geweerd werden.

Er is hard gewerkt vanaf de dag, dat op 30 November 1947 het Zendingswerk in het noordelijk deel van België na lange tijd weer ter hand werd genomen. Deze belangrijke gebeurtenis, die in Nederland tot zeer grote vreugde stemde, kwam na lange maanden van voorbereiding tot stand. De vier zendelingen, die gekozen werden om deze pioniersarbeid in Vlaanderen te verrichten, werden gesteund met

aller gebeden en medeleven. Een dag verenigde de gehele Nederlandse Zending zich zelfs door een speciale vastendag om Gods zegen af te smeken over de te verrichten arbeid.

Terugziende op de periode, gelegen tussen die 30e November 1947 en heden, constateren wij met blijdschap en grote dankbaarheid, dat nu de Kerk wél gevestigd is in het Nederlands sprekende deel van België. De Antwerpse gemeente, de eerste welke gesticht werd in België, beweegt zich in opwaartse lijn. Verscheidene bekeerlingen zijn reeds tot de Kerk toegetroten en het veld belooft rijke oogst. In het afgelopen jaar werden Gent en Brugge eveneens voor het zendingswerk geopend. Hieraan kunnen wij zien, dat, vele moeilijkheden en hindernissen ten spijt, Gods werk ook hier gedijt. Wij twijfelen er niet aan of de profetie, volgens welke het Evangelie aan alle volkeren gepredikt zal worden, is nu bezig in vervulling te gaan.

Als wij bedenken hoe het zendingswerk zich alleen in ons kleine land, met inbegrip van Vlaanderen, heeft uitgebreid in de laatste jaren, moeten wij wel erkennen, dat Gods hand op de naties rust.

Met deze gedachten woonden wij de tweede conferentie bij, die in het Antwerpse district werd gehouden. Reeds tijdens de lange tocht in de drie autobussen, waarmee de zangkoren van Rotterdam kwamen, hadden wij het gevoel, dat het een bijzondere dag zou worden. En onze verwachtingen werden niet teleurgesteld. Het is een geestelijk feest geworden. De geest, die wij op deze

conferentie gevoelden, is ons bijgebleven gedurende de week, waarin wij de verschillende speciale openbare diensten bezochten, waarin President en Zr. Sonne als ere-sprekers optraden. Zodra wij de prettige zaal, speciaal voor deze gelegenheid gehuurd, binnen traden, omving ons de fijne geest, die deze conferentie kenmerkte. De woorden, gesproken door President en Zr. Sonne en Oud. Dickson, op uitstekende wijze vertaald door Oud. A. D. Jongkees en Oud. Ronald Poelman, maakten diepe indruk op de toehoorders, evenals de woorden van President en Zr. Zappey en de overige sprekers. De zangkoren overtroffen zichzelf. Hun prachtige zang heeft de plechtige, innige sfeer van deze feestdag verhoogd en gesteund. Met vreugde zullen de ongeveer 400 bezoekers van deze conferentie terugdenken aan deze dag. En niet alleen met vreugde, maar ook met een grote dankbaarheid in het hart, dat wij het voorrecht mochten hebben te luisteren naar Gods dienstknechten, die ons woorden van leven en zaligheid verkondigden. De toespraak,

De Zangkoren in actie.

door President Alma Sonne uitgesproken tijdens de avonddienst, vindt U elders in dit nummer.

De conferentie te Antwerpen was de eerste van een reeks speciale openbare vergaderingen, welke door geheel Nederland gehouden zouden worden ter gelegenheid van het bezoek van President en Zr. Sonne aan de Zending.

De volgende vergadering had op Dinsdag te Amsterdam plaats. Des morgens kwamen de zendelingen, zoals gebeurde vóór iedere openbare vergadering, met de Zendingsautoriteiten en President en Zr. Sonne bijeen, waarna des avonds om 8 uur de openbare dienst aanving. Ook hier waren de voornaamste spreker en spreekster President en Zr. Sonne. Beiden getuigden voor de ruim vierhonderd aanwezigen van de waarheid van het Boek van Mormon.

Uit hetgeen Zr. Sonne zeide, halen wij het volgende aan, omdat dit zichtbaar indruk maakte op de aanwezigen. Zr. Sonne sprak over een Deense vrouw, die van de zendelingen een Boek van Mormon ten geschenke had gekregen. Zij las het en werd overtuigd van de waarheid van het Boek. Zij kon er evenwel niet toe besluiten tot de Kerk toe te treden. Zij zeide de zendelingen te geloven dat het Boek van Mormon waar was, doch dat zij niet tot de Kerk kon toetreden. Enige tijd later overleed haar kind. Zij wendde zich tot het Boek van Mormon om er troost uit te putten voor haar groot verdriet. Opnieuw moest zij erkennen, dat het Boek waar was, doch nog kon zij er niet toe besluiten lid van de Kerk te worden. Enige tijd verstreek en toen overleed

ook haar echtgenoot. Wederom nam zij haar toevlucht tot het Boek van Mormon om troost te vinden voor haar smart. En ook nu moest zij de waarheid van het Boek erkennen. Maar nog was zij niet gewillig zich te laten doppen. Weer verliep er enige tijd en toen brandde haar huis af. Al haar aardse bezittingen gingen daarbij verloren. In de grootste wanhoop en ellende dwaalde zij rond de rokende puinhopen. Met een stok haalde zij een stuk ijzer omhoog, dat eens op het dak van haar huis had gelegen, en zie..... onder het ijzer lag het Boek van Mormon, onbeschadigd, het enige aardse bezit, wat haar was overgebleven. Met tranen in de ogen, het Boek in haar hand geklemd, begaf zij zich naar de ouderlingen om gedoopt te worden, want nu wist zij, dat het de enige weg was.

Het Amsterdamse koor verleende zijn gewaardeerde medewerking, terwijl zr. Overdiek enige soli ten gehore bracht.

Op Donderdag, 2 Juni j.l., had te Rotterdam Noord een plechtige doopdienst plaats in het Oostelijk Zwembad aan de Vredenoordlaan 80. Ook in deze doopdienst waren President en Zr. Sonne met onze Zendingspresident en diens vrouw aanwezig.

Tijdens deze plechtige dienst traden zestien nieuwe leden tot Christus' Kerk toe.

Na President Cornelius Zappey, die in diepe ernst uitwijdde over de beginselen van het herstelde Evangelie, sprak President Sonne over de doop.

Het was een plechtige aanblik, deze zestien kandidaten voor het lidmaatschap in Christus' Kerk, te zamen gezeten met de ouder-

Tijdens de Pinksterconferentie te Utrecht.

lingen, die straks de doop zouden bedienen, allen in het wit gekleed als voor een feest. En een feest was het inderdaad voor deze mensen. een feest, dat nimmer behoeft te eindigen, want iedere dag zal hun nieuwe vreugde brengen, zolang zij getrouw blijven aan het plechtige verbond, op deze avond aan het watergraf met hun Hemelse Vader gesloten. Er waren op deze avond zeer veel vreemdelingen aanwezig. Wat het aantal aanwezigen betreft, behaalde deze dienst ongetwijfeld het hoogste cijfer, want naar schatting waren ruim zeshonderd bezoekers getuige van de plechtigheid.

Het zangkoor en een quartet, bestaande uit de zendingen van het Rotterdamse district, verzorgden op toepasselijke wijze het muzikale gedeelte van de

dienst. Het met vuur gezongen: „Gods Geest brandt in 't harte”, vertolkte de gevoelens der aanwezigen.

Het hoogtepunt van President en Zr. Sonne's bezoek aan Nederland was de Pinksterconferentie, te Utrecht gehouden op 4 en 5 Juni j.l. De Utrechtse O.O.V. bood de conferentiegangers op Zaterdagavond een uitstekend geslaagd, gevarieerd programma aan, waarbij de Zendingsautoriteiten en President en Zr. Sonne eveneens aanwezig waren, waarop de Utrechtenaren niet weinig trots zijn!

Des Zondagsmorgens werd o.a. het woord gevoerd door Oud. Dickson, de secretaris der Europese Zending, op voortreffelijke wijze vertaald door Oud. Ronald Poelman; Oud. James E. Denos, president der Utrechtse gemeen-

Ruim 600 mensen bezochten de doopdienst te Rotterdam Noord.

15 Juni 1949

Zestien bekeerlingen traden die dag tot de Kerk toe.

„Ik doop U ”

te; President Cornelius Zappey en als laatste spreker voerde gedurende ruim een half uur het woord President Alma Sonne. De Zingende Moeders van het district verzorgden het muzikale gedeelte van deze ochtendvergadering.

Des avonds stroomde de mooie zaal van Gebouw Trianon aan de Oude Gracht wederom vol bezoekers, die in de slotvergadering van deze schitterende conferentie onvergetelijke indrukken zouden opdoen.

Het koor opende met: „Ik las van een zeer schone stad eens,” en dit schone lied bracht een stille, plechtige stemming in de zaal. Onder diepe stilte werden de aanwezigen toegesproken o.a. door Zr. A. M. Zappey. In haar toespraak wees Zr. Zappey er op, dat wij dankbaar moeten zijn voor de kleine dingen. Zijn wij wel dankbaar, dat de zon voor ons schijnt? Beseffen wij wel, dat ook in regenweer iets is, waarvoor wij dankbaar kunnen zijn? De regen is oorzaak, dat de natuur haar overvloed van prachtige bloesems geeft. Ons geluk in het leven hangt voornamelijk af van de kleine dingen en niet van de grote.

President Zappey gaf op deze conferentievergadering ongetwijfeld de kortste toespraak van zijn zendingstijd. Hij las n.l. de 100e Psalm voor. Maar ook in dit kortste hoofdstuk in de Bijbel ligt voldoende stof tot nadenken. Als laatst spreker voerde wederom het woord President Alma Sonne. President Sonne wijdde uit over het zendingssysteem der Kerk. Hij haalde aan hoe verscheidene mannen, die later steunpilaren voor de Kerk ge-

worden zijn, bekeerd werden door het lezen van hetzelfde Boek van Mormon. Dit Boek werd door de eerste zendingling der Kerk, Samuel H. Smith, een broeder van de Profeet, geschonken aan een echtpaar, hetwelk hij op zijn eerste zendingsreis ontmoette. In het begin van het bestaan der Kerk waren er slechts enkele zendinglingen, nu vertoeven er meer dan 1000 alleen in Europa. Gods werk gaat voort en zal voort blijven gaan tot het de gehele wereld heeft vervuld!

De laatste speciale openbare dienst, waarin President en Zr. Sonne het woord zouden voeren, werd op 10 Juni j.l. te Groningen gehouden. Een gelegenheid, die al de leden uit het hoge Noorden van ons land te zamen deed stromen in het gebouw aan de Poelestraat te Groningen. Met grote vreugde en diepe ernst luisterden men naar de woorden, gesproken door de mond van een dienstknecht des Heren.

Het zangkoor gaf ook hier blijk, dat de Heiligen der Laatste Dagen een zingend volk zijn.

Zo kwam dan weer al te spoedig de dag, waarop President en Zr. Sonne afscheid moesten nemen van ons kleine land, waar zij bij zowel leden en vrienden als zendinglingen een diepe, onvergetelijke indruk hebben achtergelaten. Nimmer zullen wij de eenvoud en vriendelijkheid vergeten van deze dienstknechten des Heren. Welk een voorrecht is het geweest met hen te hebben mogen vergaderen, te hebben mogen luisteren naar hun raadgevingen en sterke getuigenis van de waarachtigheid van het Evangelie. Wij zijn opgebouwd en versterkt

en hebben nieuwe moed ontvangen om op de ingeslagen weg voort te gaan. En hoewel het leven vele nieuwe indrukken op ons zal loslaten, de gedachte aan de opbouwende en sterkende geest, die van President en Zr.

Sonne zijn uitgegaan, zal ons immer bijblijven en in onze herinnering terugkomen.

Moge God hen in hun arbeid zegenen, waarheen zij zich ook zullen begeven, opdat zij nog velen ten zegen mogen zijn.

„HET BLOED DER HEILIGEN”.

(Vervolg van blz, 165)

Kerk van de gehele wereld. Zij is niet de rijkste Kerk in de wereld, doch zij heeft fondsen genoeg om haar grote programma's in de wereld ten uitvoer te brengen. De Kerk gaat met sprongen vooruit, zowel in eigen omgeving als daarbuiten.

De opvolger van Lorenzo Snow was President Joseph F. Smith. Ik kende hem persoonlijk. Enige tijd lang was ik zijn particuliere secretaris.

Ik kende de goedheid en oprechtheid van zijn hart. Ik kende zijn liefde voor zijn medemens. Ik weet, dat hij een Profeet van God was. Hij ontving openbaringen van God. Hij was een groot prediker van gerechtigheid en een van de grootste persoonlijkheden, die ik ooit heb gekend.

En ook kende ik heel goed zijn opvolger, Heber J. Grant. Bij zekere gelegenheid bezocht deze grote man de Nederlandse Zending en gaf hij voor de heiligen in Rotterdam zijn getuigenis. Ook hij was een groot prediker van gerechtigheid en een wijs leider, en ten slotte werd hij aldus door de wereld erkend. Ik ken ook persoonlijk President George Albert Smith. Hij is nu in zijn 88e jaar, doch ondanks deze hoge leeftijd doet hij een groot werk, en zijn machtige getuigenis gaat uit naar de naties der wereld.

Deze dingen vertel ik U, broeders, zusters en vrienden, omdat

ik U wil doen weten, dat de Kerk van Jezus Christus wel gevestigd is op deze aarde, en Gods macht rust op de leiders van deze Kerk. Zo is het ook met de Heiligen der Laatste Dagen, die over de gehele wereld zijn verspreid. Zuster Sonne zeide iets over gebed. De Kerk gelooft in ernstig gebed. Zij gelooft in persoonlijk gebed. Zij gelooft in familiegebed. Zij gelooft in openbaar gebed. Als de naties der aarde God wilden zoeken met hun problemen, zouden deze kunnen worden opgelost door gebed. Er is niet genoeg menselijke wijsheid om deze moeilijkheden en problemen tot een oplossing te brengen. Tenzij God de mens te hulp komt, zal de beschaving verloren gaan en onder de naties meer oorlog en ellende komen. Heden ten dage roept de Kerk allen op, zich te bekeren en het hart tot God te wenden. Zij roept mannen en vrouwen, waar zij ook zijn, op om het Evangelie van Christus te leven, en Zijn leerstellingen in het dagelijks leven toe te passen. En indien men dat wil doen, zal men gered worden in Gods Koninkrijk. Doch indien de mensen het Evangelie verwerpen, zullen zij onder veroordeling komen, want Jezus heeft gezegd: „Dit is het oordeel der wereld, dat het Licht in de wereld gekomen is.” En de mensen hebben de duisternis lie-

(Vervolg op blz. 180)

„INDIEN IEMAND VAN U
WIJSHEID ONTBREEKT”

ER zijn maar weinig boodschappen van zo groot belang als die, welke de jongen Joseph Smith naar het bos deed gaan om te bidden. Het was een geïnspireerde boodschap, een, die de bedeling inluidde, waarin wij allen nu leven. Het is een boodschap, die te weinig gewaardeerd wordt door de mannen en vrouwen van ons geloof.

„Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere.”

Er is slechts één bron, waaruit alle waarheid ontspringt, en die bron is God. Zovelen zoeken alleen de wijsheid van mensen en zijn daar tevreden mede. Anderen zijn van mening, dat zij eerst overeenkomstige aardse wijsheid moeten opdoen, alvorens zij Gods leerstellingen kunnen aanvaarden. Zij denken, dat, hoewel God iets volmaakt duidelijk heeft gemaakt, dit niet te aanvaarden is, tenzij Zijn verklaringen gesteund worden door de wereldse bijval van geleerden. Dergelijke mensen strooien twijfel in het gemoed hunner medemensen. Zij ondermijnen het geloof van anderen door de geleerdheid der mensen te stellen tegenover de wijsheid Gods en

te zeggen: „Wij geloven niets van hetgeen naar men zegt van God komt, maar hier is professor Blank, een geleerd man, die vele graden heeft behaald. Wij weten wat hij heeft gedaan, zijn woord kunnen wij voor waar aannemen, doch van Gods woord kunnen wij niet zeker zijn.” En aldus vernietigen zij geloof.

Met het voortschrijden der jaren zijn de theorieën der mensen de een na de ander uiteen gevallen en gewijzigd. Dat geleerden opgeven wat eens als absoluut zeker werd aanvaard, wordt ten volle gerechtvaardigd door andere geleerden, naar mate „nieuwe kennis” aan het licht komt. En er zijn zoveel voorbeelden te noemen, waar de wijsheid der mensen nietig is gebleken in het licht van goddelijke openbaring, dat oprechte zoekers naar waarheid zich nimmer ongerust zouden maken.

Indien u wijsheid ontbreekt, vraag God. Hij zal u niet misleiden. Hij zal u helpen bij uw dagelijks werk, uw spel, uw gezin, in alles wat gij doet. Hij zal u mildelijk geven en niet verwijten. Hij biedt u zelfs Zijn hulp aan: „Komt tot Mij, gij die vermoeid en belast zijt.....” „Vraagt, en u zal

gegeven worden." „Zoekt, en gij zult vinden."

„Doch dat hij begere in geloof."

Dat is de sleutel tot succes.

Als wij niet vragen, kunnen wij natuurlijk niet verwachten te ontvangen. Vele pogingen zijn evenwel vruchteloos gebleken. Menig gebed werd niet beantwoord. „Vraagt in geloof," zegt Hij, in Wiens naam wij bidden. Hij wil ons gaarne zegenen, doch Hij ziet ook gaarne ons geloof. Zonder geloof is het niet mogelijk Hem te behagen. „Want die tot God komt moet geloven, dat Hij is een beloner dergenen, die Hem ijverig zoeken."

„Dat hij begere in geloof," is een wet Gods. Een andere wet zegt:

„Er is een wet, onveranderlijk vastgelegd van voor de grondlegging der wereld, waarvan alle zegeningen afhankelijk zijn, en wanneer wij een zegen van God ontvangen, komt deze door de vastgestelde wet."

Indien wij ons gebed beantwoord willen zien, moeten wij de wetten

gehoorzamen, waarop het succesvolle gebed is gebaseerd, en een van deze wetten is geloof.

Een andere wet zegt: „Wat gij de Vader zult vragen in Mijne naam, wat goed is, gelovende dat gij zult ontvangen, zal u gegeven worden."

„Wat gij zult vragen dat goed is." Hieruit blijkt wederom de wijsheid Gods. In onze zwakheid en door onze verkeerde opvatting omtrent werkelijke waarden, vragen wij dikwijls om dingen, die ons meer nadeel zouden geven, indien wij ze ontvingen, dan zij ons goed zouden doen. Daarom is geloof noodzakelijk; vertrouw, dat God ons bestwil op het oog heeft, indien wij in Hem geloven en Hem dienen.

Daarom: „Laat hij ze begeren in geloof, niet twijfelende; want die twijfelt is een bare der zee gelijk, die van de wind gedreven en open neder geworpen wordt."

Overgenomen uit: „The Church News."

*

Najaarsconferenties

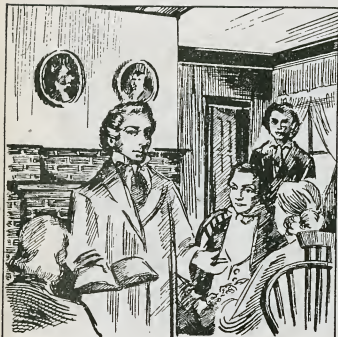
in de Nederlandse Zending

Rotterdam	2 en 3 Juli
Arnhem	30 en 31 Juli
Amsterdam	27 en 28 Augustus
Utrecht	17 en 18 September
's-Gravenhage	8 en 9 October
Apeldoorn	29 en 30 October
Groningen	19 en 20 November
Antwerpen	10 en 11 December

DE GESCHIEDENIS VAN

1. De eerste zendingsreis.

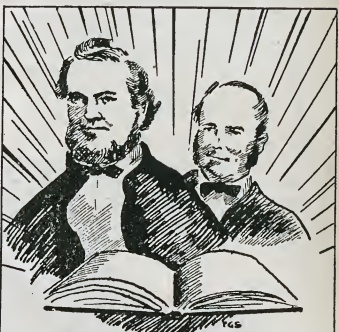
1. Al spoedig nadat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op 6 April 1830 was georganiseerd ontving de Profet Joseph Smith het gebod de boodschap van het herstelde Evangelie aan de wereld te verkondigen. Zijn broeder Samuel Harrison Smith werd als eerste zending naar het Oosten der Verenigde Staten gezonden.

2. Hij ving zijn reis aan met verscheidene exemplaren van het Boek van Mormon bij zich. Des avonds klopte hij moe en hongrig aan de deur van een herberg. Hij vroeg de waard een boek van hem te kopen. „Mijn huis uit!“ was het antwoord. „Geen minuut blijf je met je boek in mijn huis!“ Die nacht sloep hij onder een appelboom.

3. Hij bezocht domine Greene, die beloofde te trachten een boek voor hem te verkopen. Twee weken later bezocht Samuel de Greene's wederom. Mevr. Greene gaf hem het Boek van Mormon terug, dat zij wel zelf gelezen, doch niet vercocht had. Samuel maakte aanstalten te vertrekken, doch iets noopte hem het boek bij haar achter te laten.

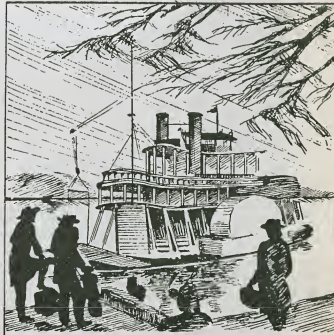
4. Domine Greene en zijn vrouw bestudeerden het Boek van Mormon met diepe ernst en een gebedsvol hart. Zij traden later beiden tot de Kerk toe. Zij gaven het boek aan Phineas Young, een broeder van Mevr. Greene. Hij las het en werd er door tot bekeering gebracht; daarna ging het boek over in handen van Brigham Young, een tweede broeder. Deze gaf het op zijn beurt aan zijn beste vriend Heber C. Kimball. Beiden werden door het boek bekeerd.

ONZE ZENDINGEN.

2. De eerste Zending onder de Lamanieten.

1 Oliver Cowdery werd geroepen om tot de Lamanieten te gaan prediken Peter Whitmer, een jongeman van een en twintig jaar, werd gekozen om hem te vergezellen. Later werden Parley P Pratt en Ziba Peterson eveneens op zending geroepen Deze zending voerde hen naar de uiterste grenzen in het westen van de Verenigde Staten

2 Nabij Buffalo in de staat New-York lieren zij bij de Catteraugus-Indianen twee Boeken van Mormon achter. In noordoostelijk Ohio aangekomen, bezocht Parley Pratt zijn vroegere predikant Sidney Rigdon. Binnen twee weken werd deze gedoopt. Te Cincinnati trachtten zij passage te krijgen voor St Louis war hun niet gelukte

3 Zij kwamen te Independence, Missouri een kleine handelspost aan de grens der Verenigde Staten aan, na een afstand van bijna 1500 mijl te voet door de wildernis te hebben afgelegd Daar predikten zij tot de Delawares, welke stam zij een Boek van Mormon schonken Het Boek was de Indianen zeer welkom, want het verhaalde van hun voorvaderen.

4 De predikanten der secten spanden samen en dienden een klacht tegen de zendingen in; zij wisten de Indianen-agenten te bewegen onze zendingen in; zij wijten Aldus eindigde de eerste zending onder de Lamanieten. De zendingen hadden op hun tocht evenwel vele blanken tot bekering gebracht en de Evangelieboodschap gepredikt aan drie grote Indianenstammen de Catteraugus, de Wvandsots en de Delawares.

LENTEFEEST.....

Met verbazing hebben de dorpelingen op 22 April j.l. te Noordwijk aan Zee toegekeken hoe uit vier grote bussen, die om ongeveer half twaalf uit vier verschillende richtingen kwamen aangereden, een massa jonge mannen en enkele jonge vrouwen op de weg stapten. Ongetwijfeld zullen zij zich afgevraagd hebben, wie 'het toch wel waren. Misschien studenten of toeristen, bijeengekomen voor een dagexcursie? Wie van hen zal hebben bevroed, dat hier 120 Mormoonse zendelingen — allen werkzaam in ons kleine land — bijeen kwamen om gezamenlijk de tulpenvelden te bezichtigen? Toch was het zo en niet anders. Reeds weken van tevoren was er met verwachting en vreugde uitgezien naar dit samenzijn. De plannen werden reeds lang gemaakt en uitgewerkt. Op de bewuste dag kwamen de zendelingen op de vier vastgestelde punten: Amsterdam, Rotterdam, 's-Gravenhage en Arnhem bijeen, om vandaar naar het centrale punt: Katwijk aan Zee, te rijden.

Het was mooi weer en het lentefeest zette dan ook in met een lunch — waarvoor de zusters van het Hoofdkantoor een gehele avond broodjes hadden staan smeren en beleggen — in de openlucht te Noordwijk. Na de nodige foto's, waarvan wij er hier een afdrucken — en U een tweede op de voorpagina hebt kunnen bewonderen! — gemaakt te hebben, werd de tocht voortgezet naar Hillegom.

Hier was men druk bezig de laatste hand te leggen aan de versiering van huizen en straten, waar de volgende dag het door heel Nederland beroemde bloemencorso langs zou gaan. Zelfs zag men hier en daar de prachtige stukken in wording, die aan de fantasie der kwekers waren ontsproten.

De zendelingen, die nog nimmer de bloemenvelden hadden gezien, waren enthousiast. Zij erkennen gaarne nog nimmer zo iets moois gezien te hebben.

De twee en twintigste April was voor 120 Amerikaanse zendelingen een genoeglijke dag, die niet licht vergeten zal worden. Het genoeg kwam niet alleen door het zien van de prachtige gaven van Moeder Natuur, met zo kwistige hand uitgestrooid in dit kleine stukje Holland, doch ook door de gelegenheid om oude vriendschappen te hernieuwen en samen te zijn als arbeid(st)ers in het „grote en wondervolle werk“, dat in deze laatste dagen tot stand is gekomen.

Vaarwel . . . tot weerziens!

Hier geven wij U de afscheidsgroet van Zr. T. G. Hartman-Spaans, die op 15 April j.l. met haar kinderen naar Zion vertrok. In Zr. Hartman verliest de Nederlandse Zending een goede leidster van de jeugd.

Het is nu ruim veertien dagen geleden, dat het schip, hetwelk ons naar ons nieuwe vaderland voerde, van de kade te Rotterdam werd losgemaakt. Even drong het als een schok tot ons door, dat de droom van vele jaren nu werkelijkheid was, maar tevens, dat wij veel van wat ons lief was nimmer meer zouden zien. Voor deze gedachte ons echter helemaal in beslag kon nemen, werden wij opgeëist door het vele nieuwe, dat ons wachtte. Het schip gleed zo rustig voort, dat men door alle beslommingen als hutten zoeken en bagage verzorgen, enz., niet eens meer besepte, dat het zich steeds verder van het vaderland verwijderde. In le Havre werden nieuwe passagiers opgenomen. Terwijl wij zo naar de haven stonden te kijken, waren we het er allen over eens, dat de kade en gebouwen niet zo goed verzorgd werden als in Holland. En met trots dachten wij toen aan ons kleine land, waar men zo zijn best doet de door de oorlog ge-

slagen wonden te helen, waar het oog meer op de toekomst dan op het verleden gericht is. Hier ziet men nog overal puin en beschadigde gebouwen, in Holland poogt men deze dingen zo spoedig mogelijk te verwijderen en te vervangen.

Na de prachtige kust van Engeland, die langzaam voor ons opdoemde, te hebben bewonderd, zette ons schip de reis voort over de eindeloze zee met de altijd wisselende kleuren en veranderende aspecten.

Zaterdag voor Pasen kwamen de heiligen bijeen in de toeristenklasse, om de geliefde liederen nog eens te samen te zingen. Br. Snel en zijn zoon speelden voor ons en een zuster uit Zwitserland heeft gezongen. Allen waren dan ook vastbesloten, toen zij die avond uiteen gingen, om de volgende morgen de te houden kerkdienst bij te wonen. Doch 's morgens aan het ontbijt ontbraken al vele getrouwen. Zo was de dienst — geleid door Oud. H. Uffens — minder druk bezet dan

verwacht werd. Tegen de avond werden nog meer mensen ziek en de meesten brachten Paasmaandag in bed door.

Op de morgen — n.l. Zaterdagmorgen — dat wij voor het laatst aan boord waren, was iedereen reeds vroeg uit de veren. Het vasteland van Amerika was in zicht en allen wilden het beroemde vrijheidsbeeld met eigen ogen aanschouwen. Toen wij dit symbool van vrede en vrijheid langzaam voorbijvoeren, blonk in menig oog een traan, want dit was het land, dat nu ons geliefd vaderland zou worden. Het is een prachtig land, dat in de laatste dagen, waarin ik een gedeelte er van heb bereisd, een diepe indruk op mij heeft gemaakt.

Nu ik U enige van mijn reisindrukken heb verteld, gaan mijn gedachten weer terug naar het verleden en herinner ik mij weer de goede tijd, welke ik in Uw midden heb doorgebracht. Ik weet, dat ik bevoorrecht ben geweest, dat ik zo heb mogen werken in 's Heren wijngaard. Ik ben U allen hartelijk dankbaar voor de medewerking, de vriendschap en liefde, welke gij mij hebt geschonken. Vele zusters en broe-

ders, die mij dierbaar geworden zijn, staan mij helder voor de geest en in mijn hart leeft slechts één wens, het verlangen, dat U allen getrouw en standvastig moogt blijven, dat gij U met geheel Uw hart zult geven aan de Nederlandse Zending. Ambtenaren en ambtenaressen van de O.O.V., naar wie mijn hart het meest uitgaat, houdt Uw banier en leuze hoog. Geeft gehoor aan de U gegeven raad, eerbiedigt Uw leid(st)ers en leidt onze jeugd met liefde naar de hoogte, welke alleen bereikt kan worden door de leerstellingen van het Evangelie.

Ik wil deze gelegenheid aangrijpen om nogmaals alle O.O.V.'s mijn innige dank te betuigen voor het mooie souvenir, mij aangeboden toen ik voor het laatst de vergadering te Voorburg bezocht. Ik bid God U te zegenen, zoals Hij mij tot nu toe gezegend heeft. Van de O.O.V. in Nederland hoop ik steeds goede berichten te ontvangen.

Ik roep alle leden in de Nederlandse Zending een hartelijk: „Tot weerziens” toe en breng U hierbij de groeten van mijn kinderen over,

Tine C. Hartman-Spaans.

„HET BLOED DER HEILIGEN”.

(Vervolg van blz. 173).

ver dan het licht, omdat hun daden boos zijn. Het Evangelie is het licht. Het is het licht, dat ons voorwaarts en opwaarts voert tot God. De landen der wereld zullen gered worden indien zij slechts in dit licht willen wandelen.

Moge God U zegenen, mijn geliefde broeders, zusters en vrien-

den. Moge Zijn Geest met U zijn. Moge Hij aanwezig zijn in Uw tehuis. Moge Uw geest verlicht en Uw hart geopend worden voor de waarheid, opdat Uw getuigenis iedere dag sterker zal worden en gij stand zult kunnen houden, wat U ook moge overkomen, is mijn nederig gebed in de naam van de Here Jezus Christus, Amen.

Een Jeugdwerkleidster ontmoette eens een klein meisje, dat vroeger bij haar de bijeenkomsten van het Jeugdwerk had bezocht. Zij liep te wandelen met haar moeder en tante. Na de begroeting vertelde zij haar de volgende geschiedenis, die niet zo lang geleden te Salt Lake City gebeurde:

De tante had het kleine meisje een wit schortje, afgezet met fijne kant en rose lint, cadeau gedaan. Het kind was dolgelukkig met haar geschenk. Van de woning harer tante moesten zij met de bus naar hun eigen huis rijden. Het kleine meisje kwam voor het raam te zitten en legde het pakje met het schortje op het plankje voor het raam. Op de een of andere manier werd het pakje naar buiten gestoten, waar de wind het meenam. De chauffeur hield onmiddellijk stil. Moeder en kind verlieten de autobus en zochten overal naar het pakje.

Het kind was erg ongelukkig. Eerst huilde zij en toen zei zij: „Ik zal de Heer vragen mij te helpen het te vinden.“ „Je kunt niet bidden,“ zei haar moeder. „Je hebt het nooit geleerd.“ Het meisje antwoordde: „Jawel, ik heb het wel geleerd. Mijn Jeugdwerkleidster heeft mij geleerd te bidden. Zij sprak eerst een regel en ik herhaalde hem. Ik kan zelf ook wel een gebed maken.“ Zij vroeg dus de Hemelse Vader haar te helpen, en indien Hij haar niet kon helpen het te vinden, of Hij dan alstublieft wilde maken, dat er geen wagen over heen reed, waardoor het helemaal vuil zou worden. Zij zochten lange tijd, doch het schortje werd niet gevonden. Ten slotte zei de moeder: „Het geeft niets, ik zal een schortje voor je maken, precies als dat wat je verloren hebt.“ Zij gingen naar huis en om de een of andere reden was

het meisje niet meer zo erg bedroefd.

Twee dagen later gingen zij de stad in om materiaal voor het nieuwe schortje te kopen. Plotseling zag het kind een

meisje in een wagentje zitten. Zij rende de straat over en begon met haar te praten. Wat was het kind gelukkig. Haar ogen schitterden en zij glimlachte stralend, toen zij het kleine meisje het nieuwe schortje liet zien, dat zo maar uit de Hemel in haar schoot was komen vallen. Het kind in het wagentje was heel erg ziek geweest. Zij wilde helemaal niets, zelfs haar ogen wilde zij niet openen. Haar moeder reed haar buiten in de zon, waar zij naar de bloemen en vogels zou kunnen kijken, maar zij sloot de ogen en wilde niets zien.

Plotseling hoorde zij een vreemd geluid en op het ogenblik, dat zij de ogen opsloeg, viel er een pakje in haar schoot. In het pakje zat een schortje — het mooiste, dat zij ooit gezien had. Het paste haar precies. Zij was er zo gelukkig mee, dat ze zich bijna beter voelde. Het meisje, dat het schortje verloren had, was nog nooit zo gelukkig geweest. Er stonden tranen in haar ogen, toen zij zeide: „Wanneer onze Hemelse Vader soms nee zegt, zijn wij daar gelukkiger door dan wanneer Hij ja gezegd zou hebben.“

Dit kleine meisje had het Jeugdwerk in een der Zendingen bezocht. De kinderen, die deze jeugdklas bezochten, waren geen lid van de Kerk, doch hun werden door de lessen de beginselen van het evangelie verkondigd. Al zouden de kinderen niets anders meer leren, dan zou het feit, dat zij wisten te bidden, de lerarissen ruimschoots belonen voor alle moeite, die zij zich iedere Woensdag getroosten.

„WIJ GELOVEN“

door T. EDGAR LYON

x

15. *Wij geloven in God's plan van vrijwillig volbrachte zendingsarbeid.*

Enige jaren geleden werden twee zendelingen van de Heiligen der Laatste Dagen aangewezen een gemeente der Kerk te openen in een stad in Noord Europa. Zij huurden kamers bij een zeer orthodox-Presbyteriaanse familie en ving hun zendingsarbeid aan. Hun hospita was erg wantrouwend en voelde zich verre van gerust dat zij hen in haar huis had genomen, nadat haar bureu, die het goed meenden, doch verkeerd ingelicht waren, haar verteld hadden van het verschrikkelijke karakter van alle Mormonen. Met het verstrijken van de tijd wonnen de zendelingen na maanden geleidelijk aan het vertrouwen en de eerbied der familie, in wier huis zij woonden. Toen de gastvrouw vernam van welke aard hun arbeid was, waarvoor zij niet betaald werden, doch vrijwillig verrichtten omdat zij er in geloofden, bewonderde zij hun overtuiging en verdedigde hen wanneer de bureu kwaad spraken. Na ongeveer zeven maanden, in welke tijd de zendelingen zich geliefd hadden weten te maken, werd een hunner overgeplaatst naar een andere gemeente. In zijn plaats kwam een andere zending, een volkomen vreemde voor de achterblijvende.

Beide zendelingen aanvaardden deze verandering als behorend bij een noodzakelijkheid in het zendingswerk. Zij namen met gemengde gevoelens afscheid, waarna de ene zending naar zijn nieuwe standplaats vertrok.

De hospita stelde de achterblijver tal van vragen betreffende de plaatsvervanger. Kende hij de nieuwaangekomene? Dacht hij met hem in harmonie en eensgezinde arbeid te kunnen leven, zoals hij met zijn eerste metgezel gedaan had? Was hij eerlijk? Kon zij hem, gelijk de vorige, de huissleutel toevertrouwen? Was het een vriendelijk mens of een onaangename mopperaar? De zending vertelde haar, dat hij de jongeman nog nooit gezien had, niets van hem wist, maar dat hij er zeker van was, dat zij

het samen zouden kunnen vinden.

„Wilt u mij vertellen, dat u met iemand wilt samenwonen, die u niet kent, hem uw geld en andere dingen van waarde wilt toevertrouwen en zelfs met hem wilt slapen? Hoe weet u, dat hij u niet zal bestelen, uw brieven openen en uw vrouwen misbruiken?”

De zending vertelde haar, dat zoiets niet zou gebeuren, omdat zij als broederzendingen eenzelfde groot doel nastreefden. Zij waren verbonden door banden van geloof in God, door hun roeping in dienst der zending en door een priesterlijke broederschap, die sterker waren dan welke banden ook, ofschoon zij thans nog volslagen vreemden voor elkaar waren.

Toen hij haar vertelde, dat hij zich de eerste nacht met hem ter ruste kon begeben in het volste vertrouwen, dat zijn leven en eigendommen even veilig waren als bij zijn vorige metgezel, kon zij dat niet begrijpen.

Toen zij de kamer verliet, waar het gesprek had plaats gevonden, mompelde zij: „Wat zijn die Mormonen toch een raar volk.” De mensen, die zij in de wereld had ontmoet, deden niet zo. Hier waren nu jonge mannen, die, in tegenstelling met andere jonge lieden die zij kende, zich niet inlieten met de ondeugden, welke zo algemeen als de gewoonste zaak ter wereld werden beschouwd. Zij waren iets bijzonders. Wat haar begrip te boven ging waren de macht van de zendingsroep en de toewijding met hart en ziel, die het leven veranderden, niet alleen van degenen tot wie deze zendelingen predikten, doch ook dat van henzelf.

De van Christus-wege gegeven Zendingsopdracht.

Kort voor Zijn hemelvaart gaf de verrezen Heer Zijn apostelen een heilige opdracht. Deze was: „Gaat heen in de gehele wereld en verkondigt het Evangelie aan alle creaturen.” (Markus 16 :

15). Dat zij deze opdracht ernstig namen, bewijst het feit dat deze mannen, bijgestaan door dezulken als zij door inspiratie tot deze dienst hadden geroepen, een levensweg kozen, die de markantste zendingskruistocht werd, welke de wereld ooit heeft gekend. Het reizen en trekken van deze mannen door de heidense wereld van hun tijd, waarbij iedere hindernis werd overwonnen en grote gebieden van het Romeinse Keizerrijk werden gekerstend, was het gevolg van liet wijzen door Jezus op het grote belang van hun zendingsarbeid.

Deze opdracht is nog van kracht en na 1900 jaren is daar weer de inspiratie van een wereldomvattende zendingsdienst, welke een wereld het Christendom wil brengen, een wereld, die thans evenzeer aan de boodschap van Christus behoefte heeft als tevoren.

Het gewicht van Zendingswerk.

Toen de Heer het „Voorwoord” voor het Boek der Geboden openbaarde, dat later de eerste afdeling van Leer & Verboden werd, zeide Hij, dat met het werk van Joseph Smith vier doeleinden moesten worden volbracht. Een van deze was het in 't leven roepen van een zendingssysteme.

„Opdat de volheid van Mijn evangelie door de zwakken en eenvoudigen tot de einden der wereld, en voor koningen en heerschers moge verkondigd worden.”

L. & V., afd. 1 : 23.

Het is niet gemakkelijk de evangelieboodschap te prediken en het leven der mensen te veranderen, noch kan dit tot stand gebracht worden zonder oneindig geduld en naarstig streven. Het is echter een noodzakelijk werk, want het betreft hier het redden van zielen, een arbeid, welke Christus zelf op zich genomen heeft. Aan de zendingen der Kerk in deze bedeling heeft de Heer geopenbaard:

„Herinnert u dat de waarde van zielen in de oogen van God groot is; want ziet, de Heere uw Verlosser leed den dood in het vleesch; daarom leed Hij de pijn van alle menschen, opdat alle menschen zich mochten bekeeren en tot Hem komen. En Hij is wederom van de dooden opgestaan, op dat Hij alle menschen tot zich moge brengen, op voorwaarde van bekeering. En hoe groot is Zijn vreugde in de ziel die zich bekeert, daarom zijt gij geroepen bekeering

tot dit volk te prediken. En indien het zoo zal zijn, dat gij al uw dagen in het roepen tot bekeering van dit volk zult besteden, en slechts eene ziel tot Mij brengen, hoe groot zal uw vreugde met hem in het koninkrijk Mijns Vaders zijn?”

L. & V., afd. 18 : 10-16.

Deze teksten zeggen ons, dat op ieder lid van Gods aards Koninkrijk persoonlijk de plicht rust Christus in Zijn verlossingswerk bij te staan.

De voorbereiding tot de Zendingsarbeid.

De voor een zending nodige karaktereigenschappen werden door onze Zaligmaker, zelfs voor de organisatie der Kerk, aan de vader van de Profeet Joseph Smith bondig verklaard. Dezelfde of bijna dezelfde instructies werden herhaald voor anderen, die in de eerste jaren van de Kerk op zending werden geroepen en welke een aanwijzing bevatten van hetgeen van de ware zending wordt vereist.

De Heer zeide:

„En geloof, hoop, liefdadigheid en liefde, met een eenvoudig oog tot de heerlijkheid Gods, maakt hem voor het werk geschikt. Herinner u van geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijke vriendelijkheid, godzaligheid, liefde, ootmoedigheid, naarstigheid. Vraag en gij zult ontvangen, klop en u zal open gedaan worden. Amen.”

L. & V., afd. 4 : 5-7.

In de eerste dagen van de Kerk dachten sommige zendingen, dat een oproep om te prediken alles was, wat men voor de bediening nodig had. De Profeet huldigde deze opvatting echter niet, zoals de door hem gevolgde werkwijze aantoonde. De Kirtland Tempel was niet alleen een gebouw voor formele eredienst, doch was tevens bestemd om de school der profeten te huisvesten. Deze school was inderdaad een trainingsinstituut voor kerkelijk leiderschap en de broederen werd door de Heer geboden te studeren en zich te trainen voor doeltreffend zendingswerk. Misschien zal de Kirtland Tempel nog eens de erkenning van de buitenwereld ontvangen voor het pionierswerk betreffende het onderrecht aan volwassenen, dat binnen zijn muren werd gegeven. Doch zelfs voor de oprichting van de Kirtland Tempel studeerden de ouderlingen der Kerk over-

eenkômstig de instructies, die in de acht en tachtigste afdeling van Leer en Verbonden worden gegeven, want de Heer gebod:

„En ik geef aan u een gebod, dat gij de leer van het koninkrijk aan elkander zult onderwijzen. Onderwijst elkander ijverig en Mijne genade zal met u zijn, opdat gij meer volmaakt onderwezen moogt worden in theorie, in grondbeginsel, in leer, in de wet van het Evangelie, in alle dingen welke tot het koninkrijk van God behooren, die nuttig voor u zijn om te verstaan; van dingen beide in den hemel en op de aarde, en onder de aarde; dingen welke geweest zijn, dingen die nu zijn, dingen die spoedig plaats zullen hebben; dingen die binnenslands zijn, dingen die in het buitenland zijn; de oorlogen en verwickelingen der natïën, en de oordelen die op het land zijn, en eveneens eene kennis van landen en koninkrijken, opdat gij in alle dingen moogt voorbereid zijn wanneer Ik u wederom zal zenden uwe roeping, waartoe Ik u geroepen heb, en de zending welke Ik aan u opgedragen heb, te vervullen. Ziet, Ik zond u te getuigen en het volk te waarschuwen, en het betaamt een iegelijk die gewaarschuwd wordt, zijnen naaste te waarschuwen.”

L. & V., afd. 88 : 77-81.

Een aandachtige beschouwing van vers 79 leert, dat de Heer van deze ouderlingen verwachtte, dat zij zich, buiten hun schriftuurkennis, met iedere wetenswaardigheid zouden toerusten. Tot de genoemde onderwerpen behoort een college in de vrije kunsten. Op onwetendheid inzake zendingswerk wordt zeker geen premie gesteld. Deze zendelingen en toekomstige zendelingen — zij mochten nog zo arm of oud zijn — gingen zich oefenen, legden zich zelfs toe op de studie van Hebreeuws, Grieks, Latijn, opdat zij de Schriften beter zouden kunnen uitleggen en begrijpen.

Men kan niet nalaten de moed en het enthousiasme te bewonderen, waarmede zij, ondanks hun armoede en gebrek aan goede gelegenheden, hun bekwaamheid vermeerderden.

In onze tijd verschaft de Kerk talloze gelegenheden voor haar leden, door de Priesterschapsklassen en de hulporganisaties, om zich op leiderschap voor te bereiden.

De bedoeling van Zendingsarbeid.

Ons zendingssysteem poogt verscheidene doelen na te streven. Ten eerste het prediken van de evangeliebeginselen en de bediening van de verordeningen van het evangelie aan de inwoners der aarde. Figuurlijk gesproken is dit „de roep tot bekering” tot alle volken. Het bevat de aanstelling om de boodschap van het herstelde Evangelie te verkondigen en de gelovigen gelegenheid te bieden de Christelijke wedergeboorte te smaken en zodoende in Christus' Kerk te worden ingelijfd.

Een tweede oogmerk is het verstrooide Israël bijeen te vergaderen, zulks in vervulling van de profetie en ter voorbereiding van de tweede komst van Jezus de Christus. De Heiligen der Laatste Dagen geloven stellig in de vele profetische uitspraken van het Oude Testament met betrekking tot de eindbestemming van het verstrooide Israël in deze dagen. Wij geloven, dat niet alleen de Joden deel uitmaken van „Gods uitverkoren volk”, doch dat onder de inwoners der aarde velen leven, door wier aderen het bloed van Israël stroomt. Het is onze taak deze mensen te zoeken en wederom tot hen te prediken, opdat zij de titel: „Gods uitverkoren volk” met recht mogen dragen door zichzelf waardig te maken een uitverkoren volk Gods te zijn.

Zendingsarbeid geeft degene, die in het Zendingsveld werkzaam zijn, een wondervolle gelegenheid zich te ontwikkelen. Zijn bekwaamheid om te leiden wordt groter, omdat het Zendingsveld als het ware het leiderschap kweekt. De zending leert waarlijk onzelfzuchtig dienstbetoon en hij gevoelt de betekenis van Jezus' verklaring betreffende degenen, die hun leven verliezen terwille van Heer en het Evangelie, en het juist daardoor zullen terug ontvangen. (Matt. 10 : 39). Men leert de waarden van het leven op het juiste peil te schatten en die te kiezen, die van eeuwige duur zijn in plaats van de meer wereldse genoegens. Bovendien gaat de zending de Schriften beter begrijpen, zijn geloof in God en Christus en zijn opvatting van het plan van zaligheid worden dieper en ruimer. Deze ondervindingen doen de zendelingen zo vaak de opmerking maken: „Mijn zendingstijd was de gelukkigste van mijn leven.”

Het Zendingswerk werd eveneens ingevoerd om de Kerk te versterken en te doen groeien. De Kerk is de organisatie

waardoor de heiligen zich gezamenlijk kunnen inspannen het leven van het evangelie practisch toe te passen en het ideale godsdienstige leven te verwerkelijken. De groei en doeltreffendheid der Kerk worden ten eerste gesteund door de Zendingarbeid.

Goddelijke autoriteit en de zending.

Een der eigenschappen, die de herstelde Kerk van Jezus Christus onderscheidt, is haar goddelijke leiding. Niemand wordt zending of leider in de Kerk, omdat hij het zelf zo graag wil. Hij volbrengt zijn werk, omdat hij een oproep

daarvoor ontvangen heeft van degenen, die bekleed zijn met goddelijke autoriteit. Zowel de oproep om een zending te vervullen als de aanstelling in een of ander ambt in de Kerk berusten bij het Priesterschap. In zijn zendingstijd en in de bediening van de evangelie-verordeningen handelt de zending door het priesterschap, hetwelk hij bekleedt, of de autoriteit, op hem bevestigd door hen, die daartoe het recht hadden. Met onze vermoorde Profeet verklaren wij in rechtmatige trots: „Wij geloven, dat een man van God geroepen moet worden... om het evangelie te prediken en de verordeningen er van te bedienen.”

16. *Wij geloven Gods gezondheidswetten te moeten gehoorzamen.*

Inleiding.

Enige jaren geleden hoorden wij een belangwekkend gesprek. Een aantal studenten was in een kamer bijeen, waar zij op een onderhoud met hun leraar wachtten. Een jonge man, een lid der Kerk, die evenwel de idealen van onze Kerk niet nastreefde en hoog hield, had een meningsverschil met een jong meisje. Zij was Arenleesster, doch behoorde niet tot de Kerk, daar haar vader geen lid was en er op stond, dat zij eerst volwassen moest zijn vóór zij een besluit nam. De jonge man had een artikel gelezen over de invloed, welke nicotine op het lichaam heeft. Volgens zijn verklaring was het bewezen, dat een zeer matig gebruik van tabak niet schadelijk was voor het lichaam. Hij hield vol, dat men zes sigaretten in een periode van vier en twintig uur kon roken, en en dat de invloed van de nicotine op het organisme dan zo gering was, dat zij niet geconstateerd zou kunnen worden bij een wetenschappelijk onderzoek. Hij wilde haar over halen ook te gaan roken, zodat zij niet zo zou opvallen wanneer ze in een gezelschap was, dat wel rookte. Het meisje probeerde zijn argumenten te weerleggen, doch zijn antwoorden waren zodanig, dat zij al haar protesten te niet deden. Het was eigenlijk niet eerlijk, want hij voerde zogenaamde bewijzen aan, die zij niet voldoende kon weerleggen, omdat zij niet zó bekend was met de feiten, dat zij zijn argumenten kon ontzenuwen. Ten slotte gaf zij een antwoord van een zo vérstreckende inhoud als wij nog nimmer van zulke jonge lippen hadden gehoord.

„Veronderstel,” zei zij, „dat wat je zegt waar is. Veronderstel, dat ik zes sigaretten per dag kan roken, zonder enige schadelijke gevolgen voor mijn lichaam of mijn ziel; en veronderstel, dat ik mij zo kan beheersen, dat ik mij kan beperken tot zes sigaretten per dag — waaraan ik ten zeerste twijfel, gezien het feit hoeveel jij en anderen er iedere dag gebruiken — kun je me zeggen, wat ik dan zal hebben buiten wat ik nu bezit, behalve een onaangenaam riekende adem, geel gevlekte vingers, minder vrouwelijkheid en minder geld in mijn zak? Als er iets is wat de nadelen van genoemde punten door het roken van zes sigaretten opheft, zal het mij wel gaan interesseren.” De jongen wist hierop niets te antwoorden. Wat zou men kunnen winnen door een gewijzigde houding?

Historische achtergrond van het Woord van Wijsheid.

De Amerikanen hebben zich sinds de eerste dagen der kolonisatie vaak overgegeven aan excessen. In de politiek, in maatschappelijke experimenten, industriële ondernemingen, het exploiteren van zaken zijn zij radicaal geweest, in zoverre, dat zij afgeweken zijn van de geijkte manier om dergelijke dingen te doen. In hun maatschappelijk leven en hun gewoonten waren zij niet minder radicaal. In die eerste dagen raakten de Amerikanen gewoon aan het overvloedig gebruik van sterke drank, omdat deze in grote hoeveelheden werd geproduceerd. Naarmate men zich verder van de kust der Atlantische Oceaan verwij-

derde, werd het moeilijker hun producten aan de markt te brengen, vanwege de langdurige reizen over moeilijk begaanbare wegen. Door hun granen te distilleren konden zij whisky en brandy maken. Deze hadden een minder grote omvang en konden langer bewaard worden dan de verse producten van land en tuin. Zij konden over lange afstanden naar de markt gebracht worden zonder aan bederf onderhevig te zijn. Het was heel gewoon als een boerderij voorzien was van een installatie om graan en fruit te distilleren. Als de gewoonste zaak ter wereld dronken de boeren van hun eigen brouwsels en boden hun bezoekers eveneens hun dranken aan. Een gastheer toonde eerst zijn gastvrijheid wanneer de gast een goede hoeveelheid likeur had verzvolgen. De jaarlijkse contracten, die de kerken met hun predikanten afsloten, bedongen gewoonlijk, dat een gedeelte van hun salaris in drank uitbetaald moest worden.

Sinds de ontginning der plantages was tabak een der voornaamste handelsartikelen en de waarde der dingen werd gewoonlijk gemeten in ponden tabak. De predikanten werden betaald in ponden tabak, waarvan zij een deel voor eigen gebruik aanwendden en de rest verkochten om zich andere levensbehoeften aan te schaffen. Op deze wijze werd tabak algemeen gebruikt en gerespecteerd, omdat zij een voorname plaats in het officiële koloniale leven innam.

De voorttrekkersgeest in Amerika deed de mensen zich steeds verder naar het Westen begeven, en hoe verder zij zich van het centrum der beschaving verwijderden, des te eenvoudiger werd het leven. De wouden en prairies leverden overvloedig wild op met het gevolg, dat vlees de hoofdschotel van iedere maaltijd werd. Men kweekte grote kudden vee en daar de markt in die dagen voor dergelijke producten nog maar zeer beperkt was, omdat men toen het vlees nog niet kon invriezen, was vers vlees goedkoop. Deze factoren leidden er toe dat een bijna ongelofelijke hoeveelheid vlees werd verorberd.

De mensen wilden gaarne van hun in de zomer verbouwde fruit en groente over houden voor de winter, doch voor de moderne methoden van innaken en wecken werden uitgevonden, paste men in de regel een der vier methoden toe, waarvan er drie beslist schadelijk voor de gezondheid waren. Volgens de eerste methode legde men fruit in flessen, be-

dekte het met suiker, waarna het geheel overgoten werd met whiskey, brandy of wijn. De alcohol in de vloeistof werkte als behoedmiddel, doch de voedingswaarde van het voedsel ging grotendeels verloren, terwijl het tevens onmogelijk was het fruit zonder de alcohol te consumeren. Volgens de tweede methode werden de groenten weggezet in vaten pekels, die de voedingswaarde totaal vernietigden. Ten derde werd het fruit uren achtereen gekookt in een dikke laag suiker totdat het niet meer onderhevig was aan de inwerking van schadelijke bacteriën. Ten vierde was het drogen van fruit en groente wel een der aannemelijkste methoden, doch dit proces kwam vaak onder zulke ongezonde omstandigheden tot stand, dat hun voedingswaarde sterk verminderde.

Het Woord van Wijsheid.

In Februari 1833, toen de Profeet Joseph de Heer vroeg hoe zijn houding ten opzichte van sommige dezer dingen moest zijn, waren er in het land reeds enkelen, die dergelijke toestanden veroordeelden, omdat zij de gezondheid aantasten. Deze protesteersers vormden evenwel maar een heel kleine groep en de meeste Amerikanen konden niet begrijpen, dat zedelijke, godsdienstige of gezondheidsproblemen er iets mede te maken hadden. In antwoord op zijn ernstig gebed om leiding openbaarde de Heer aan de Profeet wat bekend is als het Woord van Wijsheid. Daarin wordt verklaard, dat het de heiligen gegeven wordt als een leidraad in hun dagelijkse gewoonten. Zie hoe de volgende verklaring zich tot allen richt:

„Gegeven als een grondbeginsel met een belofte, geschikt voor de gesteldheid van de zwakke en de zwakste van alle heiligen, die heiligen zijn of kunnen genoemd worden.“

L. & V., afd. 89 : 3.

De volgende verzen tonen aan dat het beginsel, hetwelk aan deze openbaring ten grondslag ligt, hierop neerkomt, dat alle voedsel en dranken, die schadelijk voor het lichaam, het maatschappelijk welzijn van de groep en het geestelijk welzijn van de mensheid zijn, vermeden dienen te worden. Zij geven eveneens een opsomming van wat goed is voor de mens, waardoor hij gezond kan blijven, en het Woord van Wijsheid eindigt met een belofte. Deze openbaring is in zoverre enig, dat zij haar eigen beloning

medebrengt, bestaande uit lichamelijke gezondheid, grotere geestelijke veerkracht en meerdere kennis.

Rein leven noodzakelijk voor geestelijke sterkte.

De Heiligen der Laatste Dagen geloven, dat ieder menselijk wezen een samenstelling is van het stoffelijke lichaam en de goddelijke geest, die er in werkt, en dat deze twee de ziel vormen. De Heer heeft Zijn houding ten opzichte van dit tweeledige wezen op de volgende wijze verklaard:

„Want de mensch is geest. De elementen zijn eeuwig, en geest en elementen, onafscheidelijk verbonden, ontvangen een volheid van vreugde. En wanneer die gescheiden zijn, kan de mensch een volheid van vreugde niet ontvangen. De elementen zijn de tabernakel van God; ja, de mensch is de tabernakel Gods, zelfs de tempel en welke tempel ook verontheiligt wordt, God zal dien tempel verwoesten.”

L. & V., afd. 93 : 33-35.

Eeuwen geleden onderwees de Apostel Paulus dezelfde leer, want hij vermaande de Heiligen der vroegere Kerk op heilige wijze te leven.

Zie zijn woorden:

„Weet gij niet dat gij Gods tempel zijt en de Geest Gods in ulieden woont? Zoo iemand den tempel Gods schendt, dien zal God schenden; want de tempel Gods is heilig, welke gij zijt.”

I Cor. 3 : 16, 17.

„Of weet gij niet, dat ulieder lichaam een tempel is des Heiligen Geestes die in u is, dien gij van God hebt, en dat gij van uzelve niet zijt? Want gij zijt duur gekocht: zoo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uwen geest, welke Gods zijn.”

I Cor. 6 : 19, 20.

In deze verklaring ligt de waarschuwing opgesloten onze lichamen met eerbied te behandelen, want daarin is een eeuwig bestaand geestelijk kind van onze Hemelse Vader geplaatst. Teneinde deze geest te doen heersen over het lichaam, zodat hij vrij, rein en onbevlekt kan leven, en in wijsheid en deugd toenemen, moet het lichaam niet verontreinigd worden door onjuiste voeding of slechte gewoonten in het dagelijks leven. Boven-

genoemde verklaringen zijn in zekere zin een eis om onze lichamen te verheerlijken en te eerbiedigen als de verblijfplaats van een heilige geest. Slechts wanneer wij dat doen hebben wij recht op de aanwezigheid van de Heilige Geest als onze voortdurende geleider. Hij kan niet verblijven temidden van vuilheid, zonde of slechtheid.

Het economische aspect van het Woord van Wijsheid.

Soms leggen wij grote nadruk op de gezondheidsaspecten van het Woord van Wijsheid, met voorbijzien van de vele andere gezichtspunten, die het voor ons opent. Natuurlijk zijn de geestelijke aspecten, waarnaar wij reeds verwezen, noodzakelijk voor onze zaligheid. Het economische aspect wordt vaak veronachtzaamd, maar toch is het zeer zeker een goede reden om het Woord van Wijsheid te leven. Jonge mensen maken zich niet ernstig bezorgd over een ongezond lichaam tengevolge van roken, drinken of het gebruik van overmatige voeding. Zij zijn zo vol vitaliteit, zo gezond, dat zij hun lichaam in hun jeugd benadelen, zonder enige nadelige gevolgen te constateren. Daarom maken gesprekken over de gevaarlijke gewoonte zich te wennen aan sterke drank en dergelijke weinig indruk op hen. Het economische aspect kan echter als een machtig wapen gebruikt worden, omdat het hen raakt in een tijd, waarin zij gewoonlijk weinig geld bezitten. Toen het meisje, waarover wij in de inleiding spraken, de vraag stelde: „...zeg mij, wat ik dan zou hebben wat ik nu niet heb... buiten minder geld in mijn zak,” raakte zij een brandend vraagstuk aan.

Een voorbeeld uit het werkelijke leven moge dit feit duidelijker maken. Bijna twintig jaar geleden trad een jong paartje in het huwelijk en zette een huishouden op met zeer weinig meubilair en een heel klein inkomen. De jongeman rookte, doch had beloofd er mede op te houden als zij getrouwd waren. Hij kwam deze belofte evenwel niet na, zeggend, dat hij niet kon zien welk voordeel het hem zou brengen wanneer hij niet meer rookte. Het was evenwel een feit, dat hij er verslaafd aan was en dacht het niet meer te kunnen laten. Zijn vrouw, die haar uiterste pogingen in het werk stelde om het huishoudgeld zo zuinig mogelijk te besteden en er iedere maand wat meubilair bij te kopen, hield vol dat het een dure gewoonte was.

Op een keer kondigde zij aan een even groot bedrag voor zichzelf te zullen besteden als haar man niet ophield met roken. In plaats van dit geld uit te geven deponeerde zij het in een spaarpot in de vorm van een groot gouden ei. Iedere dag stopte zij er de prijs van een pakje sigaretten in en op dagen, dat hij bijzonder nerveus was en meer rookte dan gewoonlijk, verdubbelde zij het bedrag. Hij plaagde haar er mee, zeggend, dat het zo'n luttel bedrag was, dat zij er nimmer iets mee zou kunnen kopen.

Verscheidene jaren gingen voorbij, de crisis kwam en de prijzen daalden. Op een keer las zij een advertentie, waarop zij haastig afging. Toen de man 'savonds thuis kwam, vond hij een prachtige piano in de huiskamer. Hij begon onmiddellijk te protesteren: zijn salaris was verlaagd, daarom konden zij zich iets dergelijks niet veroorloven, enz. Zij antwoordde rustig: „Houd je kalm. De piano is betaald. Ik betaalde hem met mijn sigaret-tengeld.“

Hij wilde het niet geloven, doch moest na enig rekenen erkennen, dat zij een goede koop gedaan had met het geld, dat zij gespaard had, terwijl hij eenzelfde bedrag in rook had doen opgaan. Op dat moment besloot hij zijn gewoonte op te geven — wat hij twee dagen volhield. Weer gingen verscheidene jaren voorbij en toen kondigde zij aan de volgende zomer naar Europa te zullen gaan. Opnieuw verklaarde hij het niet te kunnen betalen. Zij antwoordde echter: „Jij kan het niet, maar ik wel. Ik ga van mijn rookgeld.“ Dit was zeker een

machtig argument. Jonge mensen kunnen zich niet veroorloven te roken, te drinken of hun lichaam te verontreinigen door niet geschikt voedsel of schadelijke gewoonten.

Aesthetische waarde van het Woord van Wijsheid.

Het jonge meisje, dat sprak van gevlekte vingers, onaangenaam riekende adem en minder vrouwelijkheid, had waarden onderkend, die vele mensen vergeten op te merken. Haar persoonlijke verschijning en de invloed, die zij op anderen had, hielden haar bezig. Zij koesterde de wens volkomen natuurlijk te zijn — naar het beeld Gods, Die haar geschapen had — en niet in een gekunstelde toestand, teweeg gebracht door stimulerende, nadelige middelen. Zij geloofde, dat zij was zoals God het bedoeld had, en zij ten volle van het leven zou kunnen genieten als zij volgens Zijn leerstellingen leefde. Zij vond in het Woord van Wijsheid de grondslag van een vreugdevol leven. Zij kon gezond en sterk zijn, de nabijheid van de Heilige Geest gevoelen, het op wondervolle wijze samengestelde lichaam eerbiedigen, dat God voor haar geest had bereid, en de frisse lucht inademen, zonder ooit behoeven te zoeken naar een middel om zich „blij“ te gevoelen, want zij was voortdurend opgewekt door haar reine levenswijze. Zij aanvaardde het Woord van Wijsheid als „Gods gezondheids-wet“ en deze onderhield zij, want zij wilde de tempel' Gods niet verontreinigen.

Gebeurtenissen in de Zending

Conferentie te Antwerpen.

Op 28 en 29 Mei j.l. werd te Antwerpen een bijzonder goede conferentie gehouden, die op alle bezoekers een onvergetelijke indruk heeft gemaakt.

Zaterdagavond werd de conferentie-gangers een prettige avond aangeboden. In de Zondagmorgenvergadering voerden achtereenvolgens het woord: Oud. William F. Dickson, secretaris der Europese Zending; Oud. Kenneth A. Glauser; Oud. Lewis H. de Young; President Cornelius Zappé en President Alma Sonne van de Europese Zending.

In de avonddienst werden de aanwezigen

toegesproken door: Oud. Marion T. Millett; zr. Adriana M. Zappé; zr. Leona B. Sonne; President Alma Sonne en President Cornelius Zappé. Des morgens ontvingen zr. Sonne en zr. Zappé een prachtige tuil bloemen.

Conferentie te Utrecht.

Op 4 en 5 Juni j.l. vond te Utrecht een grote Pinksterconferentie plaats, die het hoogtepunt vormde van alle tot nu toe gehouden conferenties.

Ook aan deze conferentie ging op Zaterdagavond een prettige, goede ontspanning vooraf.

In de ochtendvergadering van 10 uur richtten het woord tot de aanwezigen: Oud. William F. Dickson; James E. Denos, gemeentepresident van Utrecht; President Cornelius Zappey en President Alma Sonne van de Europese Zending. In de avonddienst spraken: Oud. Ronald Poelman; zr. Adriana M. Zappey; zr. Leona B. Sonne; President Cornelius Zappey en President Alma Sonne. Zie voor een meer uitgebreid verslag van deze conferenties elders in dit nummer.

Doopdiensten.

Op 1 Mei j.l. werden te Utrecht gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Nelly A., Antonia A. en Adriana H. Hartman; Petronella Reumerman; Hendrik Blankenstein; Jacoba A. Blankenstein-v. d. Meer; Johannes B. Blankenstein.

Op 15 Mei j.l. werden te Dordrecht de navolgende personen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Johanna D. de Baan-Lukaart; Jan Verburg; Louisa J. v. Leen; Anthony A. de Waal.

Op dezelfde datum werden te Gent, België, gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Roy W. Smith; Martha M. M. J. Smith-de Rijcke; Roger A. Martens; Emilius F. Meau; Ernestina Y. Meau-Desmet.

Op 2 Juni j.l. werden te Rotterdam gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Berbera P. van Kempen; Cornelis Vergers; Bastiaantje van Gogh-Schenderling en Cornelis van Sleenen uit de gemeente Rotterdam-Noord; Joseph J. Middendorp; Lambertha E. Middendorp-v. d. Donk; Johanna Th. Middendorp; Aloysia L. Sey; Arie C. Stigter en Elisabeth Stigter uit de gemeente Vlaarding; Maria Kruidenier; Marinus van Blankenstein; Gijsbertus Langhorst; Bertina A. van Boven-Hartog; Martine M. G. van Boven en Gerard van Boven uit de gemeente Rotterdam-Zuid.

Rectificatie.

In „De Ster” van 15 Mei j.l. gaven wij op als gedoopt en ingezegend de familie Staker uit Winschoten. Dit moet zijn: de familie Stoker.

Ingezegend.

Op 9 Mei j.l. werd te Leeuwarden ingezegend: Wiebo Martinus Kracht, zoon van Martinus Kracht en Trijntje Veenstra.

Op 12 Juni j.l. werden te Rotterdam-Zuid ingezegend: Jean Henrie en Francina Laarman, zoon en dochter van Frans H. Laarman en Adriana P. Visser.

Geordend.

Op 24 April j.l. werd te Utrecht Hendrikus Hartman tot Diaken geordend.

Op 1 Mei j.l. werd te Arnhem Roelof Heysler tot Ouderling geordend.

Op 8 Mei j.l. werden te 's-Gravenhage Karel G. en Christiaan W. Kleyweg tot Priester geordend; Cornelis J. Pronk werd tot Diaken geordend.

Op 15 Mei j.l. werd te Utrecht Heins H. A. Wiesman tot Diaken geordend, terwijl Ailko v. d. Hazel te 's-Gravenhage tot Leraar werd geordend.

Overleden.

Op 23 Mei j.l. overleed te Arnhem Maria Westerhoff op de leeftijd van ruim drie en dertig jaar. Op Donderdag, 26 Mei, werd des morgens een rouwdienst gehouden voor deze getrouwe zuster.

Afgesneden.

Op 23 Februari 1949 werden de volgende personen afgesneden van de Kerk wegens met de wetten der Kerk in strijd zijnde gedragingen: Jan Bosklopper en Mina Overeem-Slager, beiden van de gemeente Hilversum.

Aankomst en verplaatsing van zendelingen.

Op 1 Juni j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt: James M. Duffin van Brugge, België, naar Haarlem en Allen R. Schvaneveldt van Brugge, België, naar Antwerpen.

Op 11 Juni j.l. mochten wij negen zendelingen verwelkomen, die in ons land een zending zullen vervullen. Hier volgen hun namen en de plaatsen, waar zij hun zendingsarbeid hebben aangevangen: Walter S. Poelman te Hilversum; Grant v. d. Linden te Haarlem; Richard J. Shaw te Amsterdam; Paul L. Ward te Den Helder; Keith A. Lusk te Deventer; Johannes van Katwijk te Rotterdam-Z.; Peter Noorda te Amsterdam; Ethana Johnson te Rotterdam-Noord en Bertha van Drimmelen te Rotterdam-Zuid.

Op 12 Juni werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt:

Lewis H. de Young van Zeist naar Zwolle (als gemeentepresident); Gene K. Edvalson van Rotterdam-Zuid naar Deventer; J. Dee Curtis van 's-Gravenhage naar Woerden (als gemeentepresident); Ben R. Heywood van Alphen a.d.

Rijn naar Woerden; Hyrum S. Young van Winschoten naar Amsterdam; Paul R. Jacobsen van Woerden naar 's-Gravenhage; Madison E. Morrell van Hilversum naar 's-Gravenhage; Margaret v. d. Graaf van Rotterdam-Noord naar het Hoofdkantoor der Zending; Keith Bybee van Woerden naar Rotterdam-Zuid; Joseph W. Fiet van Den Helder naar Groningen; Joseph A. Schutz van Middelburg naar Zeist (als gemeentepresident); Barry H. Avery van Gouda naar Rotterdam-Noord; Ephraim Bierman van Maassluis naar Rotterdam-Noord; S. Dennis Visser van Rotterdam-Noord naar Maassluis (als gemeentepresident); Blain F. Anderson van Alphen a.d. Rijn naar Middelburg (als gemeentepresident); Hal G. Moore van Voorburg naar Middelburg; Leroy Spackman van Zwolle naar Gouda (als gemeentepresident); William B. Hofmann van Rotterdam-Noord naar Gouda; S. John Bennett van Nijmegen naar Arnhem; Harold R. Hoffman van Nijmegen naar Arnhem; James H. Lyman van Middelburg naar Voorburg; Wallace Stevens van Groningen naar 's-Gravenhage; Blaine Belnap van Gouda naar Eindhoven (als gemeentepresident).

Op 15 Juni j.l. werd Kwenden N. Nelson overgeplaatst van 's-Gravenhage naar Almelo (als gemeentepresident); Joseph Schmidt van 's-Gravenhage naar Almelo en Robert Le Johnson van Almelo naar 's-Gravenhage.

Zending beëindigd.

Op 6 Mei j.l. werden de navolgende zendelingen eervol van hun arbeid in de Nederlandse Zending ontslagen: Clyde K. Rudd, Walter J. Coyne en William H. Davis.

Genoemde zendelingen zijn intussen naar hun thuis in de toppen der bergen terugggekeerd.

Oud. Rudd kwam op 16 December 1946 in Nederland aan, waar hij zijn zendings-

arbeid aanving in Groningen. Vandaar werd hij overgeplaatst naar Apeldoorn, waar hij werkzaam was als gemeentepresident. Van Apeldoorn ging hij naar Antwerpen om het district te leiden en vandaar kwam hij naar Rotterdam om ook dit district onder zijn bekwame leiding te nemen.

Oud. Rudd was een hard werker en zeer geliefd bij leden en vrienden. Zijn innemende persoonlijkheid nam allen voor zich in. Het was hem altijd een genoegen te kunnen spreken over het Evangelie en maar al te gaarne zal hij na verloop van tijd terug willen komen om nogmaals zijn krachten in dienst te stellen van 's Heren werk.

William H. Davis arriveerde in Nederland op 9 November 1946, waar hij zijn zendingsarbeid aanving in Rotterdam. Vervolgens was hij werkzaam in Haarlem, Rotterdam, Delft, Zwolle, Groningen en Amsterdam. In de laatste vier gemeenten was hij president.

Oud. Davis was een zeer oprechte jongeman, die in alle gemeenten, waar hij heeft gewerkt, vele vrienden achterlaat. Hij was nederig en vriendelijk en wist met alle mensen om te gaan. Velen zullen met hoogachting aan hem denken, want hij wist op overtuigende wijze zijn idealen uit te dragen.

Walter J. Coyne kwam in Nederland

aan op 9 November 1946. Hij ving zijn zendingsarbeid aan in Gouda. Vandaar werd hij overgeplaatst naar Leeuwarden en vandaar naar Almelo, waar hij als districts-president werkzaam was. Daarna arbeide hij in Nijmegen, Zwolle (als gemeentepresident); Rotterdam en 's-Gravenhage, waar hij eveneens het ambt van districts-president bekleedde. Oud. Coyne heeft, evenals de beide andere broeders, heel hard gewerkt in de Nederlandse Zending. Hij heeft velen tot bekering geroepen, want waar hij ook kwam vertelde hij van het ons allen zo dierbare Evangelie. Moge God hem en zijn medebroeders zegenen voor al het werk, verricht in Zijn wijngaard.

Vertrokken.

Zoals gewoonlijk zijn er ook deze maand weer heel wat leden te vermelden, die naar Zion zijn geëmigreerd. Hier volgt de lijst:

Op 6 Mei j.l. vertrokken uit de gemeente Haarlem naar Amerika: Pieter Hekking; Akke Hekking-Tau; Lodewijk M., Adrianus C., Johannes J. en Margaretha G. Hekking.

Op dezelfde datum vertrokken uit 's-Gravenhage: Adriaan van Huizen en Louis Spoor.

Op 13 Mei j.l. vertrokken uit de gemeente Dordrecht:

Margarete H. v. Slooten; Margaretha H. Grobben; Adriana Grobben en Johannes Grobben; Govert Kollmann; Gretha Kollmann-de Vries; Auke, Ralph en Mirjam Kollmann.

Op dezelfde datum vertrokken uit Rotterdam-Zuid:

Lourens Roth en Hendrika Roth-Donkervoort; Frank Nederhand en Mathilda Nederhand-van Delden; Steven J. P. van Blankenstein en Elisabeth M. van Blankenstein-Schouten; Steven en Maarten A. van Blankenstein; Maria Barendregt-Lodder en Cornelia Barendregt.

Uit Rotterdam-Noord vertrokken op die datum:

Anthonie A. Hekking; Johanna M. Hekking-Trijffel; Gilda, Johannes F., Adrianus, Elisabeth, Johanna M. en Lola Hekking; Arie van Vliet; Catharina van Vliet-Visser; Arie J. en Maria van Vliet.

Op 20 Mei j.l. vertrokken uit de gemeente Arnhem:

Stephanus Flink; Hanna Flink-Westerhoff; Hendrik en Johannes Flink.

Op 21 Mei j.l. vertrokken uit de gemeente Almelo:

Jan H. van Weerd; Grietje S. van Weerd-Wienbelt; Jannetje, Milford L., Jan H., Karel G. en Fred M. van Weerd.

Op dezelfde datum vertrokken uit 's-Gravenhage:

Johanna T. v. d. Hazel en Ailko v. d. Hazel.

Op 31 Mei j.l. vertrok uit 's Gravenhage Bartha E. Riebeek-Middelraad.

Uit Vlaardingen vertrok op die datum Elisabeth van Schaik.

Speciale gebeurtenissen

Wij openen onze rubriek met een compliment aan alle correspondenten, die zo trouw iedere maand de gebeurtenissen uit hun gemeente rapporteren. Aan hen danken wij het, dat wij U kunnen vertellen wat er in de Nederlandse Zending omgaat:

Te Amsterdam hield de O.O.V. op 19 Mei j.l. haar sluitingsavond met een gezellig programma. Er werd gedeclameerd, gedanst, enz. Een prettig slot van een leerrijk seizoen. Dit wil natuurlijk niet zeggen, dat de O.O.V. nu gedurende de zomer haar werkzaamheden staakt. Integendeel, het zomerprogramma belooft minstens even prettig te worden, alleen zullen de leden het nu meer buitenshuis zoeken. Op Hemelvaartdag luide de Amsterdamse O.O.V. het zomerseizoen in door gezamenlijk op stap te gaan naar de duinen van Overveen. Jammer, dat dit feest letterlijk in het water viel. De jongelui kwamen doornat thuis! Maar enfin, een volgende keer beter, nietwaar?

Ook uit Arnhem kregen wij deze keer bericht. Op 18 April j.l. maakten leden en vrienden een fietstocht naar 't prachtige natuurmonument „De Hoge Veluwe”. En op 30 April j.l. werd in deze gemeente een echt Goud- en Groenbal gehouden door de plaatselijke O.O.V.! Er werd een koningin gekozen en ingehuldigd, terwijl de O.O.V. voor gratis consumptie zorgde!

Op 13 Mei hield de Arnhemse gemeente weer een bijzondere bijeenkomst, doch nu van ernstiger aard. Dit was n.l. een speciale, in de eigen zaal gehouden dienst om niet-leden met het Evangelie bekend te maken. Meer dan dertig vrienden der Kerk bezochten deze bijeenkomst.

Uit Delft meldt men ons, dat het zangkoor op Hemelvaartdag een tocht per autobus heeft gemaakt, die eerst naar Sonsbeek voerde, daarna over Apeldoorn en Nijmegen naar Schiphol. Via Haarlem keerde het gezelschap, dat ondanks het slechte weer in een uitstekende stemming was, moe maar voldaan huiswaarts.

Uit onze zeer actieve gemeente in het hoge Noorden ontvingen wij ook weer verscheidene berichtjes:

Op 18 April j.l., dus op tweede Paasdag, maakten leden en vrienden der Groningse gemeente een grote fietstocht naar Appelbergen.

Op 13 Mei j.l. werd een speciale openbare vergadering gehouden voor vrienden en onderzoekers.

Op Hemelvaartdag maakte men wederom een lange fietstocht; ditmaal ging het onder leiding van de O.O.V. naar Tinaarlo. Het weer schijnt in het Noorden van ons land niet zo slecht geweest te zijn, want men heeft gewandeld, geworpen en in de bossen de boterham, opgepeuzeld. 's Avonds werd het winterseizoen der O.O.V. gesloten met een toneelopvoering. Na afloop werd nog enige tijd gedanst.

Op de tweede Pinksterdag begaf de Groningse gemeente zich naar Norg, alwaar een openluchtvergadering werd gehouden. Het zangkoor verleende hier zijn medewerking, wat zeer op prijs werd gesteld.

Ook Leeuwarden ging er op de tweede Pinksterdag op uit. Hier was het de Zondagsschool, waarvan het initiatief uitging. Met zestig leden ging men naar Beetsterzwaag, waar allen ten zeerste hebben genoten.

Op 25 Mei j.l. werd de gemeente Maas-luis geopend met een speciale openbare vergadering, waar vijftig bezoekers aanwezig waren.

Wij wensen deze nieuwe gemeente in onze Zending veel succes en Gods beste zegen.

Te Rotterdam Noord hield men op 1 Juni j.l. in plaats van de gewone speciale openbare dienst een lichtbeeldenavond, die veel bijval vond.

Op de tweede Pinksterdag kwamen de O.O.V.-leden van het Rotterdamse

district voor een sportdag bijeen op het eiland Brienoord. Daar werden gedurende de dag onder goede leiding allerlei sporten beoefend en spelen gedaan. Het was prachtig weer en er werd bijzonder genoten van de beweging in de open lucht. Des avonds verzamelden de leden zich weer in het kerkgebouw aan de Bas Jungeriusstraat om het winterseizoen der O.O.V. te besluiten met een gezellig samenzijn. Door iedere gemeente werd een schetsje opgevoerd en tussen de verschillende stukjes door werd gedanst.

Op 25 Mei j.l. hield de Utrechtse O.O.V. haar sluitingsavond met een filmvertoning en na afloop speciaal voor de O.O.V.-leden een heerlijk diner. Onderstaande foto toont ons de feestgangers.

Utrecht is heel erg trots op het feit, dat President en Zr. Sonne met President en Zr. Zappey de revue-avond bijwoonden, die aan de districtsconferentie van 5 Juni voorafging. Er waren 160 personen aanwezig, die allen heerlijk genoten hebben van het gevarieerde programma.

Op de tweede Pinksterdag trokken de Utrechtenaren per fiets naar de pyramide van Austerlitz, na een prettige tocht door de bossen van de provincie Utrecht. Een prachtig slot van een reeks mooie — en ook geestelijk genotvolle dagen!

Attentie:

Van nu af aan worden alle vergaderingen te Eindhoven gehouden in de Nut-school, Rijgerstraat, Villapark.

Wat komt:

28 Juni a.s. Z.H.V.-districtsconferentie te Utrecht. Des avonds 7.30 uur in het gebouw aan de Witte Vrouwensingel 92.

2 en 3 Juli a.s. districtsconferentie te Rotterdam.